

Prima instanță: Jud. Edineț, s.Central
Jud. N.Bobu
Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți:
I.Grosu, I.Talpa, D.Stănilă

Î N C H E I E R E

10 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:

Dumitru Visterniceanu

Judecători:

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Cușițchi Larisa prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Cușițchi Larisa prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu către Muraviov Nicolai cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 07 septembrie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Cușițchi Larisa prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu și a menținut hotărârea Judecătoriei Edineț (sediul Central) din 12 iunie 2017,

c o n s t a t ă :

La 13 martie 2017, Cușițchi Larisa prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Muraviov Nicolai, solicitând recunoașterea dreptului de proprietate asupra garajului amplasat în or. Edineț, str. Alexandru cel Bun 57.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 18 octombrie 1996 în baza contractului de vânzare cumpărare nr.2/6-6128, autentificat notarial, Cușițchi Victor a procurat de la Muraviov Nicolai garajul amplasat în or. Edineț, str. Alexandru cel Bun 57, cu suprafața de 5,60 x 3,70 m².

A menționat că, la 18 martie 2016 soțul ei Cușițchi Victor a decedat, ca urmare, ea a fost recunoscută ca fiind unica moștenitoare a patrimoniului defunctului.

A explicat că, s-a adresat cu o cerere către Oficiul Cadastral Teritorial Edineț filiala Întreprinderii de Stat „Cadastru” în vederea înregistrării dreptului de proprietate asupra garajului.

A relevat că, la 13 septembrie 2016 Oficiul Cadastral Teritorial Edineț filiala Întreprinderii de Stat „Cadastru” a refuzat înregistrarea dreptului de proprietate asupra garajului pe motiv că, garajul nu era înregistrat în drept de proprietate după Cușițchi Victor (soțul decedat).

Prin hotărârea judecătoria Edineț (sediul Central) din 12 iunie 2017 a fost respinsă cererea de chemare în judecată a reclamantei Cușițchi Larisa împotriva împotriva lui Muraviov Nicolai, privind recunoașterea dreptului de proprietate asupra garajului amplasat în or. Edineț, str. Alexandru cel Bun 57, ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 07 septembrie 2017 s-a respins apelul declarat de Cușițchi Larisa depus prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Edineț (sediul Central) din 12 iunie 2017.

La 07 noiembrie 2017 Cușițchi Larisa prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 07 septembrie 2017, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă integral acțiunea.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și au trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Bălți a fost pronunțată la 07 septembrie 2017, expediată în adresa părților la 10 octombrie 2017 (f.d 100), recepționată de recurent la 13 octombrie 2017, fapt confirmat prin aviz (f.d 101).

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 07 septembrie 2017 a fost depus la 07 noiembrie 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre

necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Cușițchi Larisa prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Cușițchi Larisa prin intermediul avocatului Ghenadie Odobescu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Dumitru Visterniceanu

Judecători

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu